

Nr 237.

Av herr **Olsson** i Kullenbergstorp, om anslag till mildrandet av de förluster, som uppstå för vissa djurägare, vilkas kreatursbesättningar smittats av mul- och klövsjuka.

Sedan Kungl. Maj:t beslutat att för större delen av Malmöhus län och delar av Kristianstads län ej numera skall, vid bekämpandet av mul- och klövsjukan, tillämpas den s. k. nedslaktningsmetoden, ha för de djurägare, som hava den olyckan att få sina besättningar nedsmittade och äro bosatta inom ovannämnda delar av landet, uppstått förhållanden, som kunna verka synnerligen förstörande på deras ekonomi. Vad en effektiv avspärring betyder för ett lantbruk, inser knappast någon annan fullt mer än den som genomgått persén. Massor av kalk och desinfektionsmedel åtgå. Andra personer än de själva få anskaffa och forsla till de avspärrade allt vad de behöva. Några produkter från ett spärrat jordbruk få ej på långa tider säljas, och mycket annat vållar förluster. Redan nu spörjes, att smittade djur äro skadade i juver, ben och klövar. I regel äro följderna av sjukdomen stor produktionsminskning, avmagring samt en hel del andra följsjukdomar, allt ledande till stora förluster för djurägaren.

Det kan naturligtvis aldrig från det allmännas sida medgivas, att en djurägare får på det för honom bästa och billigaste sättet söka bota i mul- och klövsjuka insjuknade djur. För smittofarans skull får staten gå skarpt och hårdhänt fram, även om det föranleder stora kostnader. Därför är det, enligt min åsikt, en ren skyldighet för staten att lätta den ekonomiska bördan, den pålägger den enskilde för att smittan ej skall gripa för svårt ikring sig. I detta ögonblick kan ingen ange, för huru stora delar av landet nedslaktningsmetoden får övergivas; ej heller exakt allt vartill statens hjälp bör utgå, då det är beroende av arten för bekämpande av sjukdomen. Dock synes den enskilde böra erhålla ersättning för alla direkta utgifter och förluster, som av sjukdomen och dess bekämpande föranledas. I särskilda undantagsfall kan nog billigheten kräva, att även för följder av inspärning och dylikt någon hjälp erhålles av staten.

Hur stort belopp, som erfordras för att staten skulle kunna hjälpa djurägare på sätt här förut framhållits, kan omöjligt fullt fixeras på förhand, men synes mig ett belopp av 2,000,000 kronor böra för ändamålet ställas till Kungl. Maj:ts förfogande i form av förslagsanslag. Sprider ej epidemien sig för svårt, lär ett sådant belopp kunna räcka.

På grund av anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte bevilja ett förslagsanslag av 2,000,000 kronor att av Kungl. Maj:t användas till mildrandet av de förluster, som uppstå för djurägare, vars besättningar smittats av mul- och klövsjuka, och som äro bosatta inom det område av landet, där den s. k. nedslaktningsmetoden ej av staten tillämpas.

Stockholm den 22 januari 1925.

Olof Olsson,
Kullenbergstorp.